

Nog steeds geïrriteerd door de ongevraagde aandacht aan mijn onderkant, viel mijn blik op een tafereel rechts van me, op zo'n twee meter afstand. Ik keek gebiologeerd toe, hoe jongens van de tafel naast ons een hele bundel, bij elkaar gehouden, sterretjes in de lucht staken. De versiering hing zo laag dat de sterretjes de dennentakken raakten. Ik verstarde, zat aan mijn kruk genageld, maar mijn lichaam reageerde gelijk op wat mijn hersenen nog niet konden verwerken. Niet iedereen leek het door te hebben maar Ted, Tom, Frank en ik zaten er precies tegenover en bleven allemaal verstijfd kijken hoe er een soort van vuurbol ontstond.

Ik voelde paniek en wilde schreeuwen en rennen maar de twijfel maakte dat ik afwachtte. Was er echt gevaar of viel het allemaal mee en zou ik dan gigantisch voor schut staan na onnodig paniek zaaien? Ik keek naar Frank links van me en zag de pure angst in zijn ogen waardoor ik wist dat het niet goed was. Helemaal niet goed zelfs.

‘Brand, brand!’ schreeuwde ik verwilderd. ‘Rennen!’

Mijn hartslag verdrong iedere gedachte. Mijn hoofd was in dienst van mijn lichaam. Het lichaam dat moest vluchten. Vluchten! Ik keek niet meer naar hoe het vuur rechts van me steeds groter werd en zich steeds verder verspreidde.